วัดที่งดงาม

ในปีนี้วัดเซนต์หลุยส์ของเราก้าวย่างสู่ ปีที่ 69 ศูนย์กลางแห่งความเชื่อและความศรัทธาท่ามกลางสังคมเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป ตลอดระยะเวลาวัดแห่งนี้เป็นมากกว่า **“สถานที่”** เพราะที่นี่คือ **“ชีวิต”** ที่ผูกพันกับผู้คนหลากหลาย ทั้งสัตบุรุษที่มาร่วมมิสซา แวะเข้ามาสวดภาวนา ผู้ที่แสวงหาคำตอบของชีวิต ตลอดจนผู้ที่กำลังเผชิญกับความทุกข์และคำถามในชีวิต

ชื่อของวัดทำให้หวนคิดถึง **นักบุญหลุยส์กษัตริย์** ผู้เป็นแบบอย่างของผู้ที่นำความเชื่อมาสู่การดำเนินชีวิตอย่างเป็นรูปธรรม ท่านมิได้สอนเพียงด้วยถ้อยคำ แต่สอนด้วยชีวิต ด้วยหัวใจที่เปิดกว้างต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ **ความศรัทธาที่แท้จริงจึงไม่ควรหยุดอยู่เพียงในวัด หากต้องก้าวออกไปพบผู้คน** โดยเฉพาะผู้ที่กำลังต้องการความช่วยเหลือทางใจ และความรัก

ถนนสาทรมิได้มีเพียงตึกสูง ถนนที่พลุกพล่าน หรือผู้คนที่กำลังเดินทางไขว่คว้าหาจุดหมาย หากยังมีหัวใจของผู้คนที่กำลังแสวงหาความจริงของชีวิต **บางคนมีทุกสิ่งแต่กลับรู้สึกว่างเปล่า** บางคนประสบความสำเร็จแต่กลับไม่มีความสุข บางคนมีผู้คนอยู่รอบกาย แต่กลับรู้สึกโดดเดี่ยว และบางคนเพียงต้องการสถานที่เล็ก ๆ สักแห่งเพื่อหยุดพักจากความวุ่นวาย....

วัดเซนต์หลุยส์จึงเป็น **“บ้านของจิตวิญญาณ”**

แต่เมื่อเราพูดถึง **“วัด”** เราอาจต้องถามให้ลึกกว่านั้นว่า **วัดที่แท้จริงอยู่ที่ไหน?**

วัดที่สวยงามอาจมีผนังสูง มีหน้าต่างงดงาม มีแท่นบูชาที่ศักดิ์สิทธิ์ มีแอร์เย็น ๆ มีบทเพลงไพเราะ **แต่สิ่งเหล่านี้ยังไม่ใช่หัวใจทั้งหมดของความเป็นวัด** เพราะวัดที่แท้จริงมิได้สร้างขึ้นด้วยอิฐ หิน เท่านั้น หากสร้างขึ้นด้วยหัวใจของผู้คนที่ไว้วางใจในพระเจ้าและพร้อมจะรักผู้อื่น

เมื่อหัวใจของเรามีความเมตตา ที่นั่นก็มีวัด

เมื่อเรารู้จักให้อภัย ที่นั่นก็มีวัด

เมื่อเรายื่นมือช่วยเหลือคนที่กำลังล้มลง ที่นั่นก็มีวัด

เมื่อเรารับฟังคนที่กำลังร้องไห้โดยไม่ตัดสินเขา ที่นั่นก็มีวัด

และเมื่อเรานำความรักของพระเจ้าไปมอบให้แก่ผู้อื่น ที่นั่นเอง คือ สถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงประทับอยู่

ดังนั้น ในวาระ 69 ปี จึงมิได้เพียงรักษาอาคารและมรดกแห่งความเชื่อ แต่มีภารกิจที่จะรักษาและสร้าง **“วัดในหัวใจของผู้คน”** ให้งดงามอยู่เสมอ ต่อให้เทคโนโลยีจะก้าวหน้าเพียงใด หรือวิถีชีวิตของผู้คนจะเปลี่ยนไปอย่างไร ความต้องการของมนุษย์ที่จะได้รับความรัก ความหวัง การให้อภัย และความหมายของชีวิตยังคงอยู่ตลอดไป

69 ปี จึงไม่ใช่เป็นเพียงการนับจำนวนปีที่ผ่านมา แต่ คือ **การนับจำนวนชีวิตที่ได้รับการปลอบโยน** จำนวนหัวใจที่ได้รับกำลังใจ จำนวนผู้คนที่ได้พบพระเจ้า และจำนวนมือที่ถูกยื่นออกไปช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

วัดเซนต์หลุยส์ยังคงเป็นแสงสว่างกลางมหานคร เป็นบ้านที่เปิดประตูต้อนรับทุกคน และเป็นสถานที่ที่ผู้เหนื่อยล้าสามารถเข้ามาพัก ผู้ทุกข์สามารถพบความหวัง และผู้แสวงหาสามารถพบพระเจ้า และเหนือสิ่งอื่นใด เมื่อเราก้าวออกจากวัดเซนต์หลุยส์ **มิได้นำพระพรกลับไปเพียงในมือ แต่ได้นำพระเจ้าและความรักกลับไปอยู่ในหัวใจ** และเมื่อเรากลับสู่ความวุ่นวายของเมือง เราจะกลายเป็น **“วัดเล็ก ๆ”** ที่งดงามมีชีวิต เป็นที่ประทับของความรัก ความเมตตา และความหวังสำหรับผู้คนที่ผ่านพบ

วัดที่แท้จริงอาจมิใช่วัดที่เรากำลังยืนอยู่ หาก คือ **วัดที่เราสร้างขึ้นในหัวใจ และนำออกไปสร้างในหัวใจของผู้อื่นในทุก ๆ วัน**

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ https://konkhangwat. blogspot.com